

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๕๙๐/๒๕๖๒

ป.อ. เจตนา (มาตรา ๕๙)

ป.วิ.อ. จำเลยให้การรับสารภาพ (มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง)

ขณะที่ผู้ตายนอนอยู่ในบ้านที่เกิดเหตุ จำเลยซึ่งเป็นสามีของผู้ตายใช้มีดเป็นอาวุธแทงผู้ตายที่บริเวณหน้าอกขวาและซ้าย ไหล่ขวาและซ้าย เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย โดยจำเลยกระทำในขณะที่ละเมอ ไม่รู้สึกตัว เมื่อพยานโจทก์ไม่อาจรับฟังได้ว่า จำเลยกระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตามฟ้อง

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เวลาใกล้ค่ำก่อนเที่ยง จำเลยโดยมีเจตนาฆ่าใช้อาวุธมีดปลายแหลมกว้าง ๒ นิ้ว ยาวรวมด้ามประมาณ ๑๒ นิ้ว แขนง น. ซึ่งเป็นภริยาหลายครั้งที่บริเวณหน้าอกขวาและซ้าย ไหล่ขวาและซ้าย อันเป็นอวัยวะสำคัญ มีแผลฉีกขาดลึกถึงปอด เป็นเหตุให้นาง น. ถึงแก่ความตาย เจ้าพนักงานยึดอาวุธมีดที่จำเลยใช้กระทำความผิดเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓, ๒๘๘ ธิบอาวุธมีดปลายแหลมของกลาง

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘ จำคุก ๑๕ ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๗ ปี ๖ เดือน ธิบอาวุธมีดของกลาง

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นฎีกา รับฟังเป็นยุติว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ขณะที่ผู้ตายนอนอยู่ในบ้านที่เกิดเหตุ จำเลยซึ่งเป็นสามีของผู้ตายใช้มีดเป็นอาวุธแทงผู้ตายที่บริเวณหน้าอกขวาและซ้าย ไหล่ขวาและซ้าย เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยแทงผู้ตายโดยรู้สำนึก

ในการกระทำหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า การกระทำของจำเลยเป็นการนอนละเมอในช่วงหลับลึก จำเลยไม่รู้สึกลงในการที่กระทำผิด อันจะถือว่าจำเลยประสงค์ต่อผลหรือเล็งเห็นผลมิได้ การกระทำของจำเลยจึงขาดเจตนา ไม่เป็นความผิดนั้น เห็นว่า โจทก์มีเด็กชาย อ. มาเบิกความเป็นพยานว่า เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ เวลาประมาณ ๒ นาฬิกา ขณะที่พยานนอนหลับอยู่ที่บ้านของจำเลยนั้น พยานนอนหลับอยู่กับจำเลยและผู้ตาย โดยมีจำเลยนอนอยู่ด้านขวา ผู้ตายนอนอยู่ตรงกลางและพยานอยู่ด้านซ้ายของผู้ตาย ขณะพยานนอนหลับนั้น พยานได้ยินเสียงผู้ตายร้องตะโกนว่าช่วยด้วย พยานตกใจลุกขึ้นไปเปิดไฟ พยานเห็นจำเลยนอนถ่อมมีตปลายแหลม มีความยาวเฉพาะมีตประมาณ ๒๐ เซนติเมตร กำลังแทงตัวเอง และเห็นผู้ตายนอนมีเลือดออกที่บริเวณลำตัว มีเลือดเประอะเปื้อนอยู่ที่มุ้งที่กางอยู่ พยานวิ่งไปที่จำเลยและคว้าอาวุธมีดที่จำเลยถืออยู่ เมื่อได้มีดแล้วจึงโยนทิ้งไปที่หน้าต่างของบ้าน จากนั้นวิ่งไปเรียกญาติ ในชั้นสอบสวนพยานให้การต่อเจ้าพนักงานตำรวจตามบันทึกคำให้การ และโจทก์มีบันทึกคำให้การของนาย น. มาแสดง ซึ่งนาย น. ให้การว่า จากการสอบถามข้อมูลจากเด็กชาย อ. หลานชายแล้วทราบว่า ในคืนวันเกิดเหตุ ขณะที่เด็กชาย อ. นอนหลับอยู่บนที่นอนบริเวณของห้องโถงบนบ้านพร้อมด้วยจำเลยและผู้ตายในมุ้งเดียวกันนั้น ต่อมาเวลาประมาณ ๒ นาฬิกา ได้ยินเสียงของผู้ตายร้องเรียกให้ช่วยเหลือหนึ่งครั้งว่า “ช่วยด้วย” เด็กชาย อ. จึงลุกจากที่นอนไปเปิดไฟฟ้าดู ปรากฏว่าที่ตัวผู้ตายมีเลือดสีแดงออกจากตัว และเสื้อผ้า ที่นอนมีเลือดจำนวนมาก อีกทั้งที่มุ้งก็มีเลือดติดอยู่ และเมื่อเด็กชาย อ. มองไปที่จำเลยก็พบว่าจำเลยนอนหงายอยู่บนที่นอน โดยมีมือทั้งสองข้างกำมีดปลายแหลมไว้ที่บริเวณหน้าอก พร้อมพูดกับเด็กชาย อ. ว่า “ไม่ต้องบอกใคร” แต่ตามคำเบิกความของเด็กชาย อ. และตามบันทึกคำให้การไม่ปรากฏว่าจำเลยพูดกับเด็กชาย อ. ดังที่นาย น. ให้การไว้แต่อย่างใด โจทก์มิได้ถามเด็กชาย อ. เพื่อให้เกิดความกระจ่างชัดในเรื่องนี้ว่า จำเลยพูดกับเด็กชาย อ. ดังที่นาย น. ให้การไว้หรือไม่ นอกจากนี้ในชั้นพิจารณานาย น. มาเบิกความเป็นพยานจำเลย แต่มิได้เบิกความเกี่ยวกับคำพูดของจำเลยดังที่ให้การว่าได้รับทราบจากการสอบถามเด็กชาย อ. และโจทก์มิได้ถามค้านเพื่อให้ นาย น. เบิกความในเรื่องนี้ และเมื่อพิจารณาจากคำเบิกความของเด็กชาย อ. ที่เบิกความตอบคำถามศาลว่า เมื่อพยานวิ่งไปถืออาวุธมีดที่จำเลยถืออยู่นั้น จำเลยลืมหัดขึ้นมีลักษณะสะลึมสะลือเหมือนคนเพิ่งตื่นนอน ยิ่งทำให้ไม่น่าเชื่อว่าจำเลยจะพูดดังที่นาย น. ให้การไว้ และเมื่อพิจารณาตามคำเบิกความของนายแพทย์ ศ. นายแพทย์ชำนาญการ หัวหน้ากลุ่มงานจิตเวช ประจำโรงพยาบาล ม. ซึ่งเบิกความในฐานะเป็นพยานผู้เชี่ยวชาญว่า คนทั่วไปแม้ไม่ถึงขั้นจิตเวช แต่ในช่วงนอนหลับสามารถกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้โดยไม่รู้ตัว ซึ่งทางการแพทย์เรียกว่าสลิปวอร์คเกอร์ ภาษาชาวบ้านเรียกว่าเป็นอาการละเมอ อาการละเมอดังเช่นจำเลยโดยปกติคนทั่วไปสามารถเกิดขึ้นได้ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ป่วยทางด้านจิตเวชมาก่อน อีกทั้งโจทก์และจำเลยนำสืบตรงกันว่าจำเลยและผู้ตายไม่เคยทะเลาะกัน ยังรักกันดี จึงไม่มีสาเหตุที่จำเลยจะต้องฆ่าผู้ตาย ถึงแม้จำเลยให้การรับสารภาพว่ากระทำผิด แต่จำเลยก็นำสืบว่าที่จำเลยฆ่าผู้ตายนั้น จำเลยไม่รู้สึกลงนอกจากนี้ตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา จำเลยให้การว่า จำเลยไม่ทราบเรื่องและไม่รู้สึกลงตัวเลย

ว่าได้กระทำการดังกล่าวไปได้อย่างไร เนื่องจากในวันเกิดเหตุจำเลยเข้านอนหลับพักผ่อนกับผู้ตายและหลานชาย คดีนี้แม้จำเลยให้การรับสารภาพว่ากระทำความผิด แต่เนื่องจากเป็นคดีที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง เมื่อพยานโจทก์ไม่อาจรับฟังได้ว่าจำเลยกระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้น

อนึ่ง มีดปลายแหลมของกลางไม่ใช่ทรัพย์ที่มีไว้เป็นความผิด หรือเป็นทรัพย์ที่ใช้ในการกระทำความผิด จึงไม่อาจรับได้

พิพากษากลับให้ยกฟ้อง คดีของกลางแก่เจ้าของ.

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายสารสนเทศ

สำนักงานวิชาการ

หมายเหตุ

คดีนี้ในศาลชั้นต้นจำเลยให้การรับสารภาพ แต่ในการสืบพยานประกอบคำรับสารภาพของจำเลย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง จำเลยนำสืบว่าที่ฆ่าผู้ตายนั้น จำเลยไม่รู้สีกตัว ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘ ให้จำคุก ๑๕ ปี จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๗ ปี ๖ เดือน ธิบอาวุธมีดของกลาง จำเลยฎีกา ศาลฎีกาพิพากษากลับให้ยกฟ้อง คดีของกลางแก่เจ้าของ โดยคดีนี้มีบุตรของจำเลยและผู้ตายมาเบิกความเป็นพยานโจทก์ยืนยันเหตุการณ์ว่าจำเลยละเมอใช้มีดแทงผู้ตายจริง

อย่างไรก็ตาม หมายเหตุคำพิพากษาศาลฎีกานี้จะพิจารณากันเฉพาะประเด็นข้อกฎหมายเท่านั้น ไม่ได้ก้าวล่วงไปในประเด็นข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐาน โดยถือข้อเท็จจริงตามที่ศาลฎีกา รับฟังเป็นยุติ เพราะมีฉะนั้นอาจมีข้อขัดแย้งกันเรื่องการรับฟังพยานหลักฐาน

อนึ่ง ข้อกฎหมายสำคัญที่ต้องพิจารณาในคำพิพากษาศาลฎีกานี้คือ หลักความรับผิดของบุคคลในทางอาญา ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ ได้บัญญัติว่า “บุคคลจะต้องรับผิดในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา เว้นแต่จะได้กระทำโดยประมาท ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ต้องรับผิดเมื่อได้กระทำโดยประมาท หรือเว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้โดยแจ้งชัดให้ต้องรับผิดแม้ได้กระทำโดยไม่มีเจตนา

